

[Finansministeren.]

er for noget, pressen får meddelelse om. Det lykkedes altså virkelig at opnå at få pjecen tilsendt på et senere tidspunkt. Jeg har læst pjecen, og det ærede medlem behøver aldeles ikke — jeg forstår også, at det måske mere var rettet til tingets medlemmer, end det var rettet til mig — at gøre sig flere anstrengelser for at gøre mig opmærksom på pjecen. Jeg har både set og læst den.

Jeg hørte i det ærede medlem hr. Karl Olsens tale, at mine udtalelser om, at de 50 mill. kr. lå i overkanten af det finansielt forsvarlige, og at vi ikke kunne bortse fra den mulighed, at vi til efteråret måtte søge skaffet dækning for en del af dette beløb, var faldet mange for brystet. Må jeg spørge: Hvem er det, de er faldet for brystet? Er de faldet det ærede medlem for brystet? Kan jeg gå op til et udvalg, hvor det ærede medlems partis repræsentanter sidder og snakker finansplan og besparelser og jeg ved ikke hvad, og forelægge en plan, hvoraf det fremgår, at jeg skønner, at de udgifter, vi yderligere kan komme til at regne med for tjenestemændenes vedkommende, ligger på et bestemt beløb, og så undlade at gøre det høje ting opmærksom på, at forhandlingerne med tjenestemændene er endt med enighed om et beløb, der er 25 mill. kr. udover det, jeg i den finansplan, som det ærede medlems eget parti selv har ønsket, har nævnt. Kan jeg undlade det? Hvad er det for snak!

Skulle det efterhånden være noget af en forbrydelse at gøre opmærksom på, at det kan være fornødent at finde dækning for de udgifter, som staten har. Hvorfor skal det være nødvendigt at sige den slags ting, som det ærede medlem hr. Karl Olsen sagde? Pengene må jo skaffes et sted fra. Skatteforhandlinger føres altid på den måde, at ikke mindst det ærede medlems partis egne folk er vildt optaget af at få slået fast, hvad man ikke vil være med til, hvor lidt man kan klare sig med. Tjenestemandsforhandlinger derimod føres på den anden bog, ud fra modsatte synspunkter. Men pengene må skaffes. Jeg må da have lov til at sige, at der efter mit skøn er dårlig dækning. Jeg har sagt, at det er muligt, at situationen i sommerens løb kan udvikle sig gunstigere, end vi har regnet med, men jeg må have lov til at tage forbehold på

dette som på andre punkter, hvor der er tale om betydelige udgifter. Der er ikke nogen som helst anledning for tjenestemændene til at opfatte dette som et angreb på dem. Det er blot en understregning af den situation, jeg nu engang i min stilling som finansminister befinder mig i.

Denne bemærkning gælder også det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft. Hendes udtalelse tager jeg nu ikke så forfærdelig højtideligt. Det ærede medlem stemmer jo sammen med sit parti efterhånden mod omtrent alle skatteforslag; jeg tror ikke, der er mange, det ærede medlem har stemt for, måske enkelte direkte skatter, alt det andet, hvis jeg ikke husker forkert, har det ærede medlem stemt imod. Hvordan kan det ærede medlem da blive forarget over, at jeg henviser til nødvendigheden af at skaffe dækning? Hvor vil det ærede medlem skaffe dækning fra? Det ærede medlem er jo selv administrator på et bestemt område af den offentlige virksomhed, og det ærede medlem ved, at hun ikke ud i luften kan bruge penge, men at pengene må skaffes. Jeg synes, at den del af det ærede medlems parti, der repræsenterer evnen til at se nøgternt på tingene, burde spare sig slige bemærkninger; det ærede medlem ved jo dog, de er for overfladiske til at kunne forenes både med den intelligens og den begavelse, som jeg under ingen omstændigheder, selvfølgelig, vil frakende det ærede medlem.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen havde hørt noget om, at der var planlagt en drøftelse af spørgsmålene om de samgifte, de ugifte og pensionisterne i lønningsrådet, forstod jeg. Det kender jeg ikke noget til, men jeg tror ikke, der foreligger noget derom, det ville i hvert fald forekomme mig mærkeligt. Jeg føler mig lidet tiltalt af, at vi skulle lave et særligt rigsdagsudvalg om det spørgsmål, og jeg advarer imod, at man går ind på en sådan tanke.

Det ærede medlem pegede på lønningsrådets sammensætning. Jeg er ikke uenig i, at det er uheldigt, at lønningsrådet i en så ringe udstrækning har repræsentanter for folketinget, at det i så høj grad er landstinget, der repræsenteres i lønningsrådet, medens de afgørende forhandlinger jo dog finder sted her i folketinget og i folketingets lønningsudvalg. Men jeg har desværre ingen mulighed for at øve indflydelse — eller